

[Thisted Knudsen.]

nedsat en kommissionsdomstol, må man i hvert fald give offentligheden meddelelse om, hvad der er sket. Jeg mener, at en anden afslutning vil skabe meget, meget mere grundlag for mistænksomhed end den fremgangsmåde, som jeg synes er den rigtige.

Men jeg vil gerne understrege, at det ønske, som jeg tror hele den danske befolkning har, og som også finder udtryk i denne sag, og som ligeledes fandt udtryk i den højtærede statsministers såkaldte trontale, er, at man skal have afsluttet disse sager. Vi kan ikke i al evighed gå rundt og sigte hinanden, og det, man ønsker nu, er, at der sættes punktum. Man oplever jo, at i 1945 rejste anklagemyndigheden tiltale mod visse Schalburgfolk, der fik op til 2—4 års fængsel, og i 1948 påstår den samme anklagemyndighed frifindelse for tilsvarende forseelser. Man begynder altså forfra, og vi oplever frifindelsesdomme nu, hvor der i 1945 fandt domfældelse sted. Jeg siger ikke, at dette er forkert, jeg siger heller ikke, det er justitsministerens skyld, men det viser, at det er meget vanskeligt at komme ud af dette, og folk må blive forvirrede, når retshåndhævelsen foregår på den måde.

Det, jeg gerne vil have, man skal bibringe offentligheden opfattelsen af, er, at justitsministeren virkelig sætter fuld kraft ind på afslutningen. Der skrives i bladene om de dødsdomme, der er afsagt for ca. 1/2 år siden. Jeg ved ikke, hvor mange det drejer sig om, men det er vel en snes stykker. Nu skal man altså 3 1/2—4 år efter befrielsen til at eksekvere dødsdomme, måske. Det er en ganske uholdbar situation. Jeg ved, at justitsministeren er en uhyre grundig og meget retsindig mand, og jeg respekterer disse høje egenskaber hos justitsministeren, men det forekommer mig, at netop disse sager, selvom mulighederne for at anvende benådning skal undersøges, ville det være rimeligt at fremme mest muligt, og jeg kan ikke tro, at undersøgelserne af mulighederne for benådning, hvis politiet eller andre skulle foretage dem, ville vare 1/2 år. Det må være muligt at få dette gjort meget, meget hurtigere. Jeg synes ikke, det danske retsvæsen kan være den situation bekendt, som vi efterhånden er kommet i, og som føles med meget stort ubehag ude i befolkningen. Det er det, jeg gerne vil understrege.

Vi mener altså ikke, at ministeren i denne sag har valgt den rette fremgangsmåde, men domstolen er jo nu nedsat, og den har vel endda påbegyndt sit arbejde. Vi vil imidlertid gerne have lov til at understrege,

at kommissionsdomstolen selvfølgelig er nedsat på ministerens ansvar, og at den efter vor opfattelse også må fortsætte på hans ansvar. Under disse omstændigheder formener vi at måtte tage ministerens udtalelse om kommissionsdomstolen til efterretning, men vi vil lægge afgørende vægt på, at forræderisagerne afsluttes meget hurtigt, og jeg tror, at folketinget gør det rigtige i dag ved at sige, at det også er folketingets opfattelse, at disse sager nu skal afsluttes og al mulig kraft sættes ind på, at dette retsopgør kan tilendebringes. Jeg skal derfor tillade mig at foreslå følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketinget henstiller til justitsministeren at bringe alle forræderisagerne til snarlig afslutning, tager tinget de af ministeren fremsatte udtalelser om kommissionsdomstolen til efterretning.

og går derefter over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketinget henstiller til justitsministeren at bringe alle forræderisagerne til snarlig afslutning, tager tinget de af ministeren fremsatte udtalelser om kommissionsdomstolen til efterretning

og går derefter over til næste sag på dagsordenen.“

Det fremsatte forslag om overgang til næste sag på dagsordenen indgår nu i forhandlingen.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Den ærede forespørgers sidste indlæg giver mig anledning til et par bemærkninger. For det første sagde han noget om, hvad jeg burde have gjort eller ikke have gjort, når forholdet var det, at jeg ikke troede på beskyldningerne. Jeg forstod ikke rigtig betragtningen. Det er vel ikke den ærede forespørgers mening, at det skal være afgørende for, om anklagemyndigheden går i gang med en undersøgelse på den foranledning, der gives af sådanne rygter, sådanne beskyldninger, som der her er tale om, at den tror eller ikke tror på, at en sag kan gennemføres? Sådan lød det nærmest for mig. Det kan ikke være meningen.

Dernæst fremsatte den ærede forespørger nogle betragtninger over det uheldige i, at man ikke benyttede politiet til sådan en undersøgelse, og pegede særlig på, at kriminalpolitiet jo var det hurtigste og det mest kompetente organ til at foretage den undersø-